

РЕШЕНИЕ

№ 835

гр. Благоевград, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Атанас И.ов

при участието на секретаря Лилия Мл. Дренкарска
като разгледа докладваното от Атанас И.ов Гражданско дело № 20231210101292 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по подадена искова молба от „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД, ЕИК 200644029, против Й. С. Ф., ЕГН *****.

Навежда се в молбата, че на 17.07.2018 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ ЕИК 204915054 и Й. С. Ф., ЕГН ***** е сключен Договор за потребителски паричен кредит с номер PLUS-16161574, въз основа на който между страните е възникнало облигационно отношение. По силата на договора за кредит кредитодателят предоставил на кредитополучателя кредит за потребителски цели в размер на 5 000,00 лева, която сума е получена от кредитополучателя по посочена от него банкова сметка (чл. 1 от Условия по договора). В чл. 2 от договор за кредит страните са уговорили, че кредитополучателят заплаща такса ангажимент в размер на 175,00 лева, срещу която кредитодателят се задължава да сключи договора при фиксиран лихвен процент по смисъла на §1, т.5 ЗПК. Таксата се заплаща от кредитополучателя при усвояване на кредита, като кредитодателят я удържа от предоставения размер на кредита за потребителски цели. Твърди се, че на 18.07.2018 г. кредитодателят е превел по посочената от кредитополучателя банкова сметка сума в размер на 4 825,00 лева (от размера на отпуснатия кредит в размер на 5 000,00 лева са удържани 175,00 лева - такса ангажимент). Навежда се, че уговореното „удържане“ в договора за кредит представлява прихващане между насрещното вземане и задължение на кредитодателя и на кредитополучателя. Твърди се, че кредитодателят има задължение към кредитополучателя за даване на сума в размер на 5 000,00 лева, а кредитополучателят има задължение към кредитодателя за даване на сума в размер на 175,00 лева. Вземането на всяка от страните е за пари, насрещно, изискуемо и ликвидно. Вземанията се смятат за погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който

прихващането е извършено. След направеното прихващане задължението на кредитополучателя към кредитодателя за сумата от 175,00 лева е погасено поради направеното прихващане. Кредитодателят е превел по банкова сметка на кредитополучателя сумата от 4 825,00 лева, която е останала дължима след направеното прихващане. Прави се довод, че с превеждането на сумата от 4 825,00 лева, кредитодателят е изпълнил изцяло задължението си за предоставяне на кредитополучателя на кредит в размер на 5 000,00 лева.

Навежда се, че гореописаното не променя облигационното отношение между страните по договора, като кредитополучателят следва да върне на кредитодателя пълния размер на договорения и усвоен кредит в размер на 5 000,00 лева. Съгласно чл. 3 от договора за кредит, предоставянето на сумата по кредита по описания по-горе начин съставлява изпълнение на задължението на кредитодателя да предостави кредита и създава задължение за кредитополучателя да заплати погасителните вноски, указани по размер в поле „Месечна погасителна вноска“ и брой в поле „Брой погасителни вноски“. Кредитополучателят се е задължил да върне предоставения кредит (главница), ведно с дължимите лихви на 48 броя месечни погасителни вноски, чиито размер и срок са посочени в погасителен план, намиращ се на първа и втора страница от договора за кредит. Договореният фиксиран лихвен процент е в размер на 26,76 %. Размерът на годишния процент на разходите (ГПР) е 33,08 %. Твърди се, че кредитополучателят, ответник в настоящото производство, не изпълнява изцяло и в срок задължението си да заплаща погасителните вноски по кредита и преустановява плащанията. Падежът на първата просрочена месечна погасителна вноска е настъпил на 20.02.2019 г. Считано от следващия ден длъжникът е изпаднал в забава. В този случай съгласно чл. 86 ЗЗД се дължи обезщетение за забава (лихва за забава), чийто размер се изчислява спрямо действащия процент на законната лихва. Твърди се, че крайният срок за изпълнение на договора настъпва на 20.07.2022 г., с което става изискуем целият неизплатен остатък от задължението (главница и договорна лихва). Твърди се, че на 19.08.2019 г. между кредитодателя „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ ЕИК 204915054 в качеството му на цедент и „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД, ЕИК 200644029 в качеството му на цесионер е сключен Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, съгласно който цедентът прехвърля на цесионера на периоди, индивидуално договорени между страните, определено портфолио от вземания, индивидуализирани в Приложение № 1а.

На 05.03.2020 г. е подписано Приложение № 1а, в което подробно са индивидуализирани и описани цедираните със същото вземания. По силата на договора за продажба и прехвърляне на вземания и на основание чл. 99, ал. 2 ЗЗД титуляр на непогасените вземания по договора за кредит става ищеца.

Навежда се, че с оглед задължението по чл. 99, ал. 3 ЗЗД, цедентът „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ упълномощава цесионера „Фронтекс Интернешънъл“ ЕАД да уведоми длъжника за прехвърлянето на вземанията спрямо него. Твърди се, че ищецът в качеството на пълномощник на „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ ЕИК 204915054, е изпратил чрез препоръчана пратка на „Български

пощи“ ЕАД, уведомление за цесия до адреса, посочен в договора за кредит. Сочи се, че адресът е посетен от пощенски служител, който не е открил нито длъжника, нито друго пълнолетно лице, от домашните му или живеещо на адреса, което да е съгласно да получи пратката, поради което е оставено уведомление с указан срок за получаване на пратката от пощенска станция. След като срокът за получаване на пратката е изтекъл, същата е върната на ищеца. Навежда се, че към настоящата искова молба представя ищеца и моли съда да връчи при размяна на книжата по реда на чл. 131 ГПК на насрещната страна уведомление по реда на чл. 99 ЗЗД, изготвено от ищеца в качеството му на пълномощник на цедента, като датата на връчване на преписа от исковата молба ведно с приложенията ще бъде най-късният момент, в длъжникът ще бъде уведомен за цесията.

Навежда се, че на 22.03.2021 г. е осъществен контакт от служител на ищеца с ответника, като е договорено сключване на споразумение относно изпълнение на задължението, произтичащо от договора за кредит. На 25.03.2023 г. е сключено споразумение между ищеца и ответника, с което ответникът изрично е потвърдил, че е надлежно уведомен за извършената цесия по реда на чл. 99, ал. 3 ЗЗД и е направил признание относно размера и основанието на вземанията на ищеца. В споразумението е договорено ответникът (длъжник) да погаси задължението си от 7 787,75 лева на 12 месечни вноски. Твърди се, че са платени няколко вноски, като ответникът не е платил изцяло последната погасителна вноска в размер на 6 137,75 лв. Непогасена е останала сумата от 5 987,75 лева, като същата продължава да се дължи от ответника и към момента на подаване на исковата молба.

Навежда се, че сумата от 5 987,75 лева представлява сбор от 4 774,44 лева главница и 1 213,31 лева договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 20.04.2020 г. до 20.07.2022 г. Навежда се, че в чл. 6 от споразумението е уговорено, че при забава на плащане, на която и да е дължима вноска с повече от 7 (седем) календарни дни, същото прекратява автоматично своето действие занапред, без да е необходимо нарочно изявление за това. При настъпване на описаните предпоставки, ищецът има право да пристъпи към принудително събиране на вземането, както и да начисли и събере дължимата законната лихва за забава, както и всички сторени разноски, свързани с принудителното събиране на вземането.

Навежда се, че поради неизпълнение от страна на ответника на сключеното споразумение, ищецът в качеството на цесионер по договора за кредит, предявил претенцията си по съдебен ред и подал заявление по чл. 410 ГПК. По образуваното ч.гр.д. № 332/2023 г. по описа на Районен съд — Благоевград е издадена заповед за изпълнение на парично задължение. Заповедта за изпълнение на парично задължение е връчена на длъжника, който е подал възражение срещу същата.

Прави искане пред съда да бъде установено спрямо ответника, че съществува вземане в размер на **4 774,44 лева, представляваща** главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 20.02.2023 г., до окончателното изплащане на задължението; сумата в размер

на **1 213,31 лева, представляваща** договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 20.04.2020 г. до 20.07.2022 г. и сумата в размер на **449,42 лева**, представляваща лихва за забава, която е начислена за периода от 18.03.2022 г. до 17.02.2023 г., както и претендира ищеца заплащане на сторените по делото разноси.

Ответникът, в срока за подаване на отговор на исковата молба, е подал такъв, в който оспорва исковете. Навежда се, че договорът е недействителен, нищожен.

Навежда се, че на отговаря на истина твърдението в исковата молба за сключено Споразумение между страните на 25.03.2023г., като оспорва това твърдение. Сочи се, че не отговаря на истината твърдението, че ответникът е правил каквито и да е признания пред служител на ищеца свързани с основаниято и размера на задължението. Сочи се, че договора не е сключен съгласно изискванията за съдържание според Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, съгласно Приложение № 2, чл. 5, ал. 2 от ЗПК. Съгласно чл. 5, ал. 1 "Преди потребителят да е обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът или кредитният посредник предоставя своевременно на потребителя съобразно изразените от него предпочитания и въз основа на предлаганите от кредитора условия на договора необходимата информация за сравняване на различните предложения и за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. Съгласно ал.2) Информацията по ал. 1 се предоставя във формата на стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно приложение № 2. Не е представен към исковата молба Стандартен европейски формуляр, като се прави довод, че преди подписването на договора на потребителя не е бил предоставена информация за сравняване на различни предложения във формата на стандартен европейски формуляр, съобразно чл. 5 ал.2 във връзка с ал.1 от ЗПК, което е в противоречие със сочената правна норма и ЗПК.

Навежда се, че съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗПК, Договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора. В ал. 2 Кредиторът не може да изисква и да събира от потребителя каквото и да е плащане, включително на лихви, такси, комисиони или други разходи, свързани с договора за кредит, които не са предвидени в сключения договор за потребителски кредит. С оглед и на изложеното представеният договор не отговарят на изискванията на чл.10 от ЗПК. Видно е, че не става ясно по какъв начин е формиран посоченият ГПР. Кредиторът се е задоволил единствено с посочването като абсолютни стойности на лихвения процент по заема и ГПР. Следва да се посочи, че ГПР е величина, чийто алгоритъм е императивно заложен в ЗПК и приемането на методика, налагаща изчисляване на разходите по кредита по начин, различен от законовия е недопустимо /в материалноправен смисъл/. В този порядък неясни са както компонентите, така и математическият алгоритъм, по който се формира годишното оскъпяване на заема. След като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него

финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват, то следва ясно да посочи какво точно е включено в тях. Кредитното правоотношение между страните се явява недействително на основание чл. 22, във вр. чл. 11, ал. 1. т. 10 ЗПК и като такова не е в състояние да породи присъщите за този тип сделка правни последици.

Поддържа се, че съгласно чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, с оглед и на което чл. 2 и чл. 3 от договора за потребителски паричен кредит са неравноправни, следователно и нищожни. Неправилно и незаконосъобразно е удържана сумата в размер на 175 лева - посочена като такса ангажимент. Не е спазено и изискването на чл. 11, ал. 1 от ЗПК. доколко погасителният план не съдържа необходимата информация за последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми. посочени в него/главница, лихви, разноси/. Договора не съдържа и посочване съгл. ал.1,т.9,а именно: лихвения процент по кредита и условията за прилагането му. В договора не е посочен и лихвения процент, който се прилага при просрочени плащания, изчислен към момента на сключване на договора за кредит, начините за неговото променяне, както и стойността на всички разходи, които се дължат при неизпълнение на договора. Съгласно чл.19,ал.4 от ЗКП,годишният процент на разходите не може да бъде по- висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определ. с постановление на Министерския съвет на Република България. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни. С оглед и на изложеното не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 -12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, се считат за нищожни. В договора са налице неравноправни клаузи съгласно чл.145,ал.1 от ЗЗП, видно от договора е, че е посочено, че общата стойност на плащанията е в размер на 9557.76 лева, което е почти 100% и печалбата кредитора е 4557.76 лева. Предвид и на изложеното, уговорената клауза за /договорна/възнаградителна лихва е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, като накърняваща добрите нрави. С оглед и на изложеното намирам, че горепосочената клауза от договора е нищожна относно уговорената договорна лихва поради следните съображения: Понятието "добри нрави" касае морални категории и норми, на които чл. 26, ал.1 ЗЗД придава правно значение, доколкото тяхното нарушаване като последица влече порок на сделката, приравнявайки го на противоречието на договора със закона. Това ще рече, че ако със сделката са договорени необосновано високи цени, водещи и до неравноправно третиране на икономически слабата страна, посредством ползването на липсата на материални средства на едната страна за необосновано облагодетелстване на другата страна, то сделката противоречи на добрите нрави, доколкото се стига до положение, при което се ползва монополно положение. В договора е посочено, че ГПР е 33,08%,а лихвеният процент 26.76%,като общият размер на дължимата лихва е 4557.76 лева. Уговорените размери противоречат на добрите нрави, тъй като значително надхвърлят нормалния и справедлив размер на възнаграждението на кредитора, за това, че е предоставил свои парични средства за ползване от потребителя. В резултат на тези уговорени размери ответникът е следвало да върне договорна лихва в

размер на близо 100 % от получената от него главница от 5000 лв. Ето защо се налага и логичният извод, че уговорена по този начин процесна договорна лихва пряко нарушава принципа на справедливостта и създава предпоставки за неоснователно обогатяване на кредитора. С оглед гореизложеното считам, че клаузата в договора, с която е определен размерът на възнаградителната лихва, е нищожна на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, като накърняваща добрите нрави. С оглед нищожността на клаузата за договорна лихва и на основание чл. 76, ал. 1 ЗЗД извършените от ответника плащания изцяло са погасили главницата по процесния договор за заем и иска е неоснователен и по основание и по размер. Не се дължи претендираната от ищеца договорна лихва, както и лихва за забава. С оглед недължимост на главницата не се дължи и законна лихва от депозиране на заявлението в съда до изплащане на вземането.

Горното налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае, неконкретизирани, преди сключването на договора, с оглед и на което договорът е недействителен и на основание чл.146, вр. с чл.143, т.9 от ЗЗП и чл. 147 ЗЗП.

Оспорва се като нищожно Споразумение от 25.03.2021 г.. Безспорно в настоящият казус е, че клаузите в посоченият договор не са индивидуално уговорени и договора е сключен при предварително определени от едната страна- кредитор клаузи на договора. При формиране размера на тази договорната лихва обективен критерий може да бъде размера на законната лихва, без обаче тя да може да се приеме като максимален размер. Приема се, че максималния размер, до който съглашението за плащане на възнаградителната лихва е действително, ако тя не надвишава законната такава / в този смисъл решение № 378 от 18.05.2006 г. на ВКС по гр.д.№ 315/2005 на второ г.о./ Поради това, че нищожните уговорки не произвеждат никакво действие, Ви Моля, да приемете, че лихва не е уговорена между страните по процесния договор и такова задължение не е възникнало. В условията на евентуалност и/или алтернативност считам, че процесния договор за потребителски кредит е нищожен. В условията на евентуалност и/или алтернативност оспорвам начисленият лихвен процент, като твърдя, че същият е неправомерно завишен и е в противоречие с добрите нрави, като и всички други уговорени и посочени по-горе клаузи. Видно от така приложеният Договор е, че същият е от 17.07.2018г. и в този смисъл, твърдя, че е налице вземане погасено по давност, включително лихви, неустойки, разноси, законна лихва за забава. С оглед на изложеното и съгласно нормите на чл.110.чл. 111.114 и чл.119 от ЗЗД прави възражение за изтекла погасителна давност.

Претендира ответникът разноси.

Съдът като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно с изискванията на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

От представените писмени доказателства по ч. гр. д. № 332/ 2023 г. по описа на РС – Благоевград, се установява, че съдът е издал Заповед за изпълнение на парично задължение № 137/ 21.02.2023 г., с която е разпоредено длъжникът Й. Ф. да заплати на кредитора

"Фронтекс Интернешънъл" ЕАД гр. София, сумата 4 774, 44 лева - главница; сумата 2022.45 лева - договорна възнаградителна лихва за периода от 20.02.2019 г. до 20.07.2022 г.; сумата 449.42 лева - лихва за забава от 18.03.2022 г. до 17.02.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.02.2023 г. до изплащане на вземането, което вземане произтича от неизпълнено задължение по Договор за потребителски кредит № PLUS-16161574/17.07.2018 г., сключен между длъжника и "БНП ПАРИБА ПЪРСЪНЪЛ ФАЙНЕНС" ЕАД. По силата на Договор за цесия от 19.08.2019 г. вземането на длъжника е прехвърлено на ищеца по настоящото дело "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД.

Видно от приетия по делото договор за потребителски паричен кредит, с номер PLUS-16161574/17.07.2018 г., "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД са предоставили на ответника потребителски кредит на стойност 5 000. 00 лева. Видно от текста, параметрите и условията на договора са: 48 броя погасителни вноски, размер на месечната вноска е 199.12 лв., обща стойност на плащанията 9557.76 лева, ГПР: 33.08 % и лихвен процент – 26.76 %. В договора е уговорен погасителен план, като първата погасителна вноска е с падеж 20.08.2018 г., а последна - с падеж 20.05.2022 г.

Страните уговорили такса ангажимент, в размер на 175, 00 лева, срещу която кредитодателят се задължава да сключи договора при фиксиран лихвен процент за срока на договора – 26.76 %, като съгласно чл. 2 от условията на договора било уговорено кредиторът да удържи сумата посочена в поле „Такса ангажимент“ от общия размер на кредита.

По делото е представен и приет договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г., от който се установява, че "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД е прехвърлило на "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД вземанията си, описани в Приложение № 1, неразделна част от договора. Видно от това приложение, в него е вписано съществуващо задължение за ответника по процесния договор за потребителски кредит.

От приетото като доказателство по делото потвърждение за извършена цесия на вземания на основание чл. 99, ал. 3 от ЗЗД "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД са потвърдили извършената цесия на всички вземания, които са цедирали на "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД, съгласно посочения Договор за прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г. с подробно индивидуализирани парични вземания описани в Приложение № 1, представляващо неразделна част от договора за цесия.

С пълномощно № 3396/2020, "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД е упълномощило "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД да извърши от негово име, уведомяването на длъжниците, чиито вземания са предмет на сключения помежду им договор за цесия от 19.08.2019 г.

По делото ищецът представя уведомление, адресирано до длъжника – ответник по настоящото дело, с което го уведомява за извършената цесия. Няма доказателства за връчването му, тъй като уведомлението е изпратено по пощата, чрез препоръчана пратка, която е върната с отбелязване „непотърсена“.

Със споразумение от 25.03.2021 г., сключено между "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД и

Й. Ф., длъжникът е потвърдил договор за потребителски паричен кредит, с номер PLUS-16161574/17.07.2018 г., сключен с "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, както и че е в неизпълнение на договора за кредит, както и е потвърдил, че с договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г., "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД е прехвърлило на "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД вземанията си, описани в Приложение № 1, към задълженото лице, произтичащи от договор за потребителски паричен кредит, с номер PLUS-16161574/17.07.2018 г..

По делото е назначена съдебно икономическа експертиза, чието заключение, неоспорено от страните, е прието като компетентно изготвено. Вещото лице, след извършена справка при ищеца, установява, че ответникът е усвоил предоставения му кредит по процесния договор в размер на 5000.00 лева (4825. 00 лв. представляваща предоставена главница, намалена със сумата от 175. 00 лева, представляваща "такса ангажимент"). Същият е извършил 6 бр. погасителни вноски по погасителен план, всичко общо в размер на 1194.72 лв. Общият размер на дължимата сума по кредита е: 4634.44 лв. – главница; 1213.31 - договорна възнаградителна лихва; 449.42 лв. – лихва за забава. Общо задълженията по кредита са 6 437.17 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

По предявеният иск с правна квалификация чл. 422 от ГПК, във връзка чл. 430 от ТЗ, във връзка с чл. 79 от ЗЗД.

Претенцията е основана на твърдението, че между ищеца и ответника е сключен договор за заем, като за тази сума е издадена заповед за изпълнение, но е подадено възражение в месечен срок.

Правната теория и съдебната практика единодушно възприемат, че по своята правна същност, договорът за паричен заем е едностранен и реален договор, който се характеризира също и като тип каузална сделка - отличаващо се с типизиращо правоотношението основание (кауза).

От процесния договор за потребителски паричен кредит № PLUS-16161574/17.07.2018 г., се установява, че между ищеца и ответника е учредено облигационно правоотношение с предмет отпускане на паричен заем. Сключването на договора, подписването му от ответника и поемането на задълженията по него от страна на ответника не са оспорени от ответната страна.

От заключението на съдебно-икономическата експертиза, което съдът кредитира като пълно, ясно, обективно, компетентно изготвено и неоспорено от страните и приложените платежни документи – разходни касови ордери по несъмнен начин се констатира изправността на ищеца, който в изпълнение на поетите договорни задължения е предоставил на кредитополучателя сумата в общ размер на 5000 лева. Този извод се подкрепя и от приетото по делото платежно нареждане, както и от извършеното прихващане за вземането от 175 лв..

Настоящият съдебен състав счита клаузата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от договора за кредит, касаеща договорената такса ангажимент за ползване на кредита в размер на 175 лв., за нищожна като противоречаща на закона. За установяване нищожност на клауза не е необходимо възражение от страна на ответника, доколкото съдът е длъжен служебно да извърши проверка за наличие на нищожна клауза, на която ищецът основава вземането си. В конкретния случай такова е и налице. Съдът намира, че включването на тази такса в общия размер на дължимите от кредитополучателя суми има за цел единствено увеличаване на главното вземане на кредитора. Начисляването на тази такса противоречи на чл. 32, ал. 1 от ЗПК и на чл. 10а ал. 2 от ЗПК. Последната разпоредба забранява кредиторът да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита, а уговорката касателно възнаграждението на кредитодателя, безспорно е типично действие по управление на кредита и съставлява присъщ за основния предмет на договора, а не допълнителен разход. Самото естество на действията на кредитора, посочени като съдържание на тази предоставена на кредитополучателя престация, изключва квалификацията им като допълнително благо, за което да е обосновано насрещно възнаграждение в размер на цената на таксата. Систематичното тълкуване на чл. 10а и чл. 19, ал. 3 и чл. 33 от ЗПК налагат извод за ограничаване на свободата на договарянето от кредитора, предоставящ кредита на условия, при които освен обявената договорна лихва и обезщетението за забава, се възлагат и други плащания като допълнителни такси и фиксирани по размер разходи, свързани със събирането, респ. управлението на кредита. Ето защо клаузата за такса ангажимент е нищожна поради противоречие със закона.

Предмет на установителния иск е съществуване на вземането по издадената заповед, като успешното му провеждане предполага установяване дължимостта на сумите по същата на посоченото основание. В конкретния случай се претендира установяване съществуването на вземане по договор за заем. Вземането по процесния договор за заем е прехвърлено чрез цесия, поради което в тежест на ищеца е по пътя на главното и пълно доказване да установи факта на съществуване на валидно облигационно правоотношение между цедента и ответника по договор за заем, че по него ответникът е останал задължен за процесната сума в посочения размер, че между цедента и ищеца е сключен валиден договор за цесия, по силата, на който на ищеца е било прехвърлено вземането по договора за заем с ответника, че цесията е съобщена на ответника.

Основателността на предявения установителен иск се обуславя от кумулативното наличие на предпоставките: валидно възникнало правоотношение между страните, елемент от съдържанието на което да е задължението на процесуално легитимирания ответник да престира опредЕ. парична сума – по договора за паричен кредит от 17.07.2018 г., настъпила изискуемост на задължението, и релевирано неизпълнение от задълженото лице.

С оглед разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест за установяване на фактите, съставляващи основание на иска и имащи характер на положителни такива, се носи от ищеца, който трябва да проведе пълно и главно доказване. По отношение на неизпълнението, което като отрицателен факт от действителността – а именно

неосъществяване на дължимо поведение за престиране на съответната парична сума, е достатъчно твърдението на ищеца, като ответната страна носи доказателствената тежест да установи положителния факт, който го изключва – точно изпълнение. Липсата на ангажирани доказателства за осъществено изпълнение, обосновават извода за неизпълнено от длъжника задължение по договора.

Следва да се има предвид, че ищецът претендира да е носител на процесното вземане, придобито по силата на договор за цесия, което означава, че не предявява чужди, а свои права за съдебна защита. Съгласно чл. 99 от ЗЗД, кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви, ако не е уговорено противното. Предишният кредитор е длъжен да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор намиращите се у него документи, които установяват вземането, както и да му потвърди писмено станалото прехвърляне. Прехвърлянето има действие спрямо трети лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор.

В настоящия случай, при липсата на доказателства за надлежно уведомяване на ответника за извършената цесия, ищецът е направил довод в исковата молба, със споразумение от 25.03.2021 г., сключено между "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД и Й. Ф., длъжникът е потвърдил договор за потребителски паричен кредит, с номер PLUS-16161574/17.07.2018 г., сключен с "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, както и че е в неизпълнение на договора за кредит, както и е потвърдил, че с договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г., "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД е прехвърлило на "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД вземанията си, описани в Приложение № 1, към задълженото лице, произтичащи от договор за потребителски паричен кредит, с номер PLUS-16161574/17.07.2018 г., поради което длъжникът-ответник е уведомен за цесията.

В конкретния случай обаче, приложеното към исковата молба споразумение от 25.03.2021 г., сключено между "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД и Й. Ф., с което длъжникът е потвърдил договор за потребителски паричен кредит, с номер PLUS-16161574/17.07.2018 г., сключен с "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД, както и че е в неизпълнение на договора за кредит, както и е потвърдил, че с договор за продажба и прехвърляне на вземания от 19.08.2019 г., "БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД е прехвърлило на "Фронтекс Интернешънъл" ЕАД вземанията си, описани в Приложение № 1, към задълженото лице, произтичащи от договор за потребителски паричен кредит, с номер PLUS-16161574/17.07.2018 г., е нищожно по смисъла на чл. 366 ЗЗД, тъй като клаузата на чл. 3, ал. 1, т. 1 от договора за потребителски паричен кредит, с номер PLUS-16161574/17.07.2018 г., е **неравноправна и поради това нищожна съгласно чл. 146, ал. 1 ЗЗП – спогодбата, основана на такава клауза, е нищожна.**

В този смисъл, това споразумение не установява надлежно уведомяване на ответника за извършената цесия.

От друга страна, при липсата на доказателства за надлежно уведомяване на ответника за извършената цесия, ищецът е направил евентуално искане в исковата си молба с връчването на същата да се извърши и връчване на приложено уведомително писмо за извършената цесия. Не съществува пречка с връчването на исковата молба да се извърши и уведомяване за цесията, тъй като не са налице специални изисквания в закона за начина, по който длъжникът следва да бъде уведомен от цедента за извършената цесия. Цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане /Решение № 123/24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г. II т. о. /. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението от цедента, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК. Аналогично становище е застъпено и в решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г. на ВКС I т. о. като в това решение е прието, че изходящото от цедента уведомление, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника с нея, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, пр. 1 ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

В конкретния случай обаче, приложеното към исковата молба уведомление за цесия е връчено на упълномощен процесуален представител на ответника. Представителната власт на упълномощения процесуален представител, който е получил съобщението по делото, както се установява от пълномощното по делото, е да представлява ответника по делото, но не съдържа получаването на материалноправни изявления, адресирани до представлявания от пълномощника, ответник. Следователно получаването от негова страна на изявления, които принципно биха довели до промяна в това материално правоотношение, като например заменянето на предходния кредитор с нов, няма да произведе този ефект. Т. е. фактическо връчване на книгата, сред които и уведомлението за прехвърляне на вземането, с материалноправен ефект по чл. 99, ал. 4 ЗЗД, не се е стигнало.

Като взе предвид изложеното, съдът стига до извода, че длъжникът – ответникът, не е надлежно уведомен от цедента за прехвърляне на вземанията му на нов кредитор – ищецът, поради което правата на последния да търси вземанията си от длъжника по процесния договор не са консолидирани, непротивопоставими са на длъжника и цесионерът не може да претендира изпълнение на задълженията по процесния договор за потребителски кредит.

Предявеният установителен иск се явява изцяло неоснователен и като такъв подлежи на отхвърляне.

По предявения акцесорен иск за договорна лихва, с оглед резултата по главния иск, то същият също се явява неоснователен.

По иска за разноси в настоящето производство, при този изход на спора, на ищеца следва да не се присъдят разноси, с оглед чл. 78, ал. 1 ГПК съобразно отхвърлената част от

исковете.

На ответника се дължат разноски, в оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК.

При гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете на „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД, ЕИК 200644029, против Й. С. Ф., ЕГН *****, за приемане за установено, че съществува вземането в общ размер на **4 774,44 лева, представляваща** главница, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение - 20.02.2023 г., до окончателното изплащане на задължението; сумата в размер на **1 213,31 лева, представляваща** договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 20.04.2020 г. до 20.07.2022 г. и сумата в размер на **449,42 лева, представляваща** лихва за забава, която е начислена за периода от 18.03.2022 г. до 17.02.2023 г., както и иска на ищеца за заплащане на сторените по делото разноски, като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД, ЕИК 200644029, да заплати на Й. С. Ф., ЕГН *****, сумата в размер на 550.00 лв. (петстотин и петдесет лева), представляваща разноски за адвокат в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Фронтекс интернешънъл“ ЕАД, ЕИК 200644029, да заплати на Й. С. Ф., ЕГН *****, сумата в размер на 1050.00 лв. (хиляда и петдесет лева), представляваща разноски за адвокат в настоящето производство.

Решението подлежи на обжалване пред ОС – Благоевград в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____